

Számold össze az áldásaidat

Írta: Alelie Coronel-Camitan

(Igaz történet alapján)

Ez a történet a Fülöp-szigeteken játszódott.

„**M**ano po! Szia!” – mondta Arkin Nagynak, amikor hazaért. Üdvözlésképpen meghajolt, és a nagyi kézfejét a saját homlokához nyomta.

Nagyi elmosolyodott. „Az apukád rád vár a halakkal. Siess, menj, és segíts neki!”

Arkin édesapja építőmunkás volt. Nagyon keményen dolgozott, hogy pénzt keressen a családjuknak. De nem volt sok pénzük. Apa pedig néha nem talált munkát. Olyankor Arkin segített neki a házi készítésű *tinapa* (füstölt hal) eladásában.

Arkin és Apa egy kosárba rakták a becsomagolt tinapákat, és kivitték.

„Köszönöm, hogy segítettél! – mondta Apa. – Remélem, eleget adunk el ahhoz, hogy kifizessük az utunkat az istentiszteletre a héten.”

Arkin családja egy rizsföldek és halastó közelében fekvő kis faluban lakott. Apával, Nagyival és a nővérével élt együtt. Messzire voltak a gyülekezeti háztól. Ahhoz, hogy eljussanak istentiszteletre, ki kellett fizetniük a triciklis (oldalkocsis motor) fuvarat. Ha nem volt pénzük, akkor két órát kellett gyalogolniuk.

„Hiszem, hogy Mennyei Atya segíteni fog nekünk – mondta Arkin. – Menjünk!”

Először a szomszédjukhoz, Aling Nena házához mentek. Mindig tőlük vette a tinapát.

„Jó napot!” – mondta Arkin.

Aling Nena kinyitotta nekik a kaput. „Ó, itt van a két kedvenc emberem!” – mondta mosolyogva. Pénzt adott Apának, ő pedig két doboz tinapát nyújtott át.

„Köszönjük, hogy tőlünk vásárolt! – mondta Arkin. – Ez tényleg sokat jelen nekünk.”

Arkin és Apa kisétált a kapun.

„Tinapa! Tinapa! Finom tinapát tessék!” – kiáltotta Arkin. Többen is vettek tőlük halat.

Kint forróság volt, de Arkin nem bánta. Miközben sétáltak, Arkin és Apa a Számold össze áldásaidat* című himnuszt énekeltek. Minden egyes nap áldás volt számukra.

Folytatták az éneklést és halásusítást. Arkin szinte észre sem vette, hogy kiürült a kosaruk.

„Nézd, Apa. Eladtuk az összes halat!” – mondta Arkin.

Apa elmosolyodott. „Igen, ez egy áldás.”

Arkin örült, hogy ilyen sok tinapát adtak el. Ez fedezte néhány számlájukat, és elég volt ahhoz, hogy vasárnap eljussanak istentiszteletre.

De másnap szombat volt, és ekkor segítettek kitararítani a gyülekezeti házat. Így másnap Arkin és Apa korán kelt, hogy nekivágjanak az oda vezető hosszú sétának. Mindig gyalogoltak, hogy pénzt takarítsanak meg vasárnapra.

„Nem unod, hogy minden szombaton kitararítod a gyülekezeti házat?” – kérdezte Nagyi, mielőtt elindultak.

Apa Nagyi vállára tette a kezét. „A gyülekezeti ház kitararítása az egyik módja annak, hogy az Urat szolgáljuk.”

Arkin bólogatott. „Áldásokat kapunk a gyülekezeti ház takarításáért. Mennyei Atya segít eladnunk a tinapáinkat, hogy ételt vehessünk!”

Séta közben Arkin és Apa még több himnuszt énekeltek. Aztán szorgalmasan takarították a gyülekezeti házat. Arkin letörölte a port az összes ablakról és székéről. Apa felsöpörte és felmosta a padlót.

Amikor elkészültek, a püspök minden segítőknek adott egy *pandesalt* (édes tekerccset). Arkin széles mosollyal evett a nasiból. Hosszú séta várt rá hazáig, de a szívét öröm és hála töltötte el. Mert amikor másnap visszamennek az istentiszteletre, az épület mindenki öröme tiszta lesz, és örömmel emlékezhetnek Jézus Krisztusra. Örült, hogy segíthetett. ●

* Himnuszok, 156. sz.

„Remélem, eleget adunk el ahhoz, hogy kifizessük az utunkat az istentiszteletre a héten” – mondta Apa.